

Sygn. akt II CZ 76/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Andrzeja F.

o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 października 2010 r., wydanym

w sprawie z powództwa "D. " Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko Andrzejowi F.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 października 2011 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę Andrzeja F. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 18 października 2010 r., wydanego w sprawie z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Andrzejowi F. o zapłatę, jako nie opartą na ustawowej podstawie wznowienia. Powód jako tę podstawę wskazywał wykrycie okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik postępowania, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego, złożone przez powoda dokumenty w postaci dwóch decyzji administracyjnych, z dnia 12 października 2010 r. i z dnia 2 lutego 2011 r., nie uzasadniały przyjęcia, że skarga została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany, domagając się uchylenia tego postanowienia, zarzucił wadliwą ocenę przedstawionych przez niego dokumentów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Skarżący, pozwany o zapłatę wynagrodzenia za dostawę i zamontowane przez powoda w budynku należącym do skarżącego ścianek drewnianych przeszklonych i drzwi przeszklonych, podnosił w toku postępowania, że powód, z naruszeniem art. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.), nie dostarczył mu dokumentów potwierdzających dopuszczenie do obrotu tych wyrobów. Brak takich dokumentów oznaczał, że wyroby powoda zostały wprowadzone do obrotu z naruszeniem art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. Nr 92, poz. 881 ze zm.) i, w ocenie skarżącego, wyrażanej już w toku postępowania rozpoznawczego oznaczał, że powód nie wykonał swego zobowiązania. Przedstawione wraz ze skargą

o wznowienie dokumenty, w postaci dwóch decyzji organów nadzoru budowlanego, miały dowodzić racji pozwanego.

Decyzja pierwsza, z dnia 12 października 2010 r., jest decyzją umarzającą postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie wyrobów budowlanych w postaci ścianek i drzwi przeszklonych przeznaczonych do zastosowania w budynku powoda, przy czym umorzenie to było następstwem stwierdzenia, że organ wydający decyzję nie był właściwy rzeczowo do wydania rozstrzygnięcia. Oceny co do zgodności spornych wyrobów z przepisami ustawy o wyrobach budowlanych, wyrażone w uzasadnieniu decyzji, a nadto przez organ niewłaściwy do rozstrzygnięcia sprawy, nie są w ogóle wiążące dla sądu rozstrzygającego sprawę cywilną i nie mogły być traktowane ani jako nowa okoliczność czy też nowy dowód w sprawie, z których nadto strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, tym bardziej że, jak wyżej wskazano, pozwany w postępowaniu rozpoznawczym, tę okoliczność podnosił.

Decyzja druga, z dnia 2 lutego 2011 r., nakłada na skarżącego obowiązek demontażu dostarczonej przez powoda stolarki drzwiowej zamontowanej w należącym do skarżącego budynku, jako wprowadzonej do obrotu z naruszeniem art. 10 ustawy o wyrobach budowlanych .

Dokonując oceny tej decyzji w aspekcie art. 403 § 2 k.p.c., to jest oceniając, czy może być ona kwalifikowana jako środek dowodowy mogący mieć wpływ na wynik sprawy, z którego strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, Sąd Apelacyjny trafnie wskazał, że za taki dowód nie mogą być poczytane dowody powstałe po prawomocnym zakończeniu postępowania. „Wykrycie” okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, o czym stanowi powołany przepis, odnosi się jedynie do tego, co już istniało w poprzednim postępowaniu, a czego strona nie mogła wówczas przedstawić. Dla oceny prawidłowości orzeczenia z procesowego punktu widzenia decydujący jest więc stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, zaś okoliczności i stwierdzające je środki dowodowe powstałe po tym momencie, jako należące do przyszłości, nie mają żadnego znaczenia.

Zważywszy, że przedstawione przez powoda okoliczności i dowody nie uzasadniają przyjęcia, iż skargę o wznowienie postępowania oparto na ustawowej podstawie wznowienia, odrzucenie jej przez Sąd Apelacyjny nie mogło być poczytane za nieprawidłowe.

Mając przeto powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ §2 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.